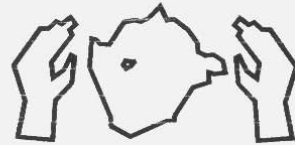

Mieninfo

Nr 3/00 Sept. okt. nov.

Red: Curt Ihlström 0477-15080 Eivor Lindstrand 0459-85122 Björn Jäderås 0459-85143

Adress: Hakefors 3, 362 92 Tingsryd

e-post: bjorn.jaderas@mail.com

websida: www.netg.se/miengruppen

Mien cupen 2000

Om man säger att succén från förra året upprepades så stämmer det inte alls. I år kan man tala om dundersuccé. I de 24 lagen deltog 260 spelare, som spelade sammanlagt 49 matcher: Tingsryds AIF var "värst" med sju lag och BK Union från Kyrkhult med fem. Dessutom var klubbarna från Ryd, Urshult, Häradsbäck, Svängsta, Sölvesborg, Ringamåla, Lörby och Bromölla med och kämpade med ett eller flera lag.

Tävlingen var i år uppdelad på två dagar: Pojkarna på lördagen den 1 juli och flickorna på söndagen den 2 juli. En del flickor var förstås med och kämpade i pojklagen och de två kusinerna från Urshult var bland de bästa i Urshults IF:s P9 lag. Tre grabbar från bygden, Per och Mårten Johansson och Johan Karlsson gjorde perfekta insatser som domare.

Resultat

- P 8: 1) Sölvesborgs Golf, 2) TAIF,
3) Ringamåla IK, 4) Ryds SK
P 9: 1) Svängsta IF, 2) TAIF lag 2,
3) TAIF lag 1, 4) BK Union lag 1
5) BK Union lag 2, 6) Urshults IF
P10: 1) TAIF, 2) BK Union, 3) Svängsta IF,
4) Häradsbäck IF, 5) Ryds SK
F 9: 1) Bromölla, 2) TAIF, 3) Lörby,
4) BK Union, 5) Sölvesborgs Golf
F10/11: 1) TAIF 11, 2) Lörby,
3) TAIF 10, 4) BK Union.

Samtliga deltagare (260 alltså) fick medalj. Gissa om det var populärt!

Det var alltså fråga om succé modell dunder. En utökning av antalet lag är svårt att klara av. Möjligen finns utrymme för ett par lag dag 2 med bibehållen uppdelning pojkar dag 1 / flickor dag 2. Möjligen alltså!

Det var med ett par ordentliga suckar av lättnad som bl a Kent J, Mikael H, Peter G och populäre speakern Lennart F till slut fick tid att pusta ut. Det gäller inte minst Jörgen K i kiosken som trots fin hjälp av Emmy J och Sofia M fick "bekänna färg"!

Exempel på med vilket allvar och intresse spelarna gick in för sin uppgift: När kämpen i laget, som förlorat med 8-0, fick frågan hur detta kunde ske, svarade han med massor av sakkunskap i stämman: "Dom hade marginalerna på sin sida".

Sune K

Grillkväll

Den 21 juli trotsade ett 40-tal personer det kyliga kvällsvädret för att bege sig till badplatsen i Midingsbråte för att grilla.

Några få regnstänk kom, men det för sommaren så vanliga regnvädret uteblev till allas lättnad.

Istället för regnet så var det vinden som ställde till det denna kväll. Det blåste så mycket att vi ansåg det vara lugnare att grilla uppe vid bilparkeringen än nere vid grillplatsen.

Vädret till trots så badade flera barn i Mien, medan vi andra valde att svalka oss med en glass från kiosken som höll kvällsöppet.

Monica J

Norrlänning i Småland

Det var som att komma in i en av Astrid Lindgrens barnböcker, tyckte Ulf Backlund som kom till Småland och Mientrakten för fem år sen.

- Att åka genom de mörka Smålandskogarna, och sen som en överraskning i naturen, komma fram till detta öppna, natursköna området vid Mien är något fantastisk.

Ulf är uppvuxen norr om Daläven, i Timrå, utanför Sundsvall i en familj med fyra barn. Genom sin sambo Veronica hamnade han i våra trakter, som han värdesätter mycket. Ulf iakttar gärna naturen i stillhet. Den ger så många nya upptäckter och intensiva upplevelser.

Huset han bor i ligger vid Drevån. Ibland tar Ulf kanoten och glider utefter den vackra ån fram till Mien för att fortsätta till Klasahall, där han slår upp tältet. Med i packningen finns både kameran och fiskspöet. Ulf brukar fiska ikapp med fiskgjusarna.

Yrkesmässigt ligger Ulf Backlund inte så nära naturen. Han kommer från TV- och videoproduktionen, som är en ganska hektisk branch. På TV4 i Jönköping

arbetade han med kvällsändningar. Vintern tillbringas till största del i Jönköping, men ibland drar det ner till Mien igen. Det finns ingen brist på sysselsättning. Fotografering, röjning av skog, fiske och att upptäcka naturen fyller ut alla dagarna.

Eftersom Veronica har egen skog finns det vindfällor som man måste ta hand om. Virket sågar de till själva och använder det till renovering av husen.

- Det är bra att man inte gör så stora kalhyggen här i Småland som i Norrland. Här går man fram försiktigare.

En del av Ulf Backlunds livsfilosofi är att ge saker mer tid.

- Allt måste mogna. När man har någon idé behöver man ställtid, både innan och efter idén förverkligas. Det är viktigt att ta sig tid. Det är något som kanske håller på att gå förlorat idag.

Boel

Midingsbygdens IF

Fortsatt titt i protokollen

Det dröjde inte länge efter invigningen av idrottsplatsen i september 1958 förrän man i februari 1959 både granskade och godkände en ritning till omklädningsrum. Redan 1956 hade man ansökt om att delta i Smålandsserien men fått avslag. (Varför? undrar skrivaren.) Men nu hade man fått grönt ljus och på samma möte beslöt man anmäla sig till Smålandsserien div VII Diögruppen. Och inte nog med det: Man skulle "försöka få Hilding Paulsson att instruera fotbollspelarna några gånger (!), som biträdande tränare valdes Åke Gunnarsson." Dessutom "beslöts bilda en friidrottssektion med Ture Johansson och Harald Nilsson som styrelse." (En sådan sektion hade enligt protokollen bildats redan 1952. Hade ingenting hänt? undrar skrivaren igen.) Till sist bjöd föreningen på kaffe med dopp.

Rekryteringen av spelare var det inte något fel på. Det fanns nu lagledare för såväl A-, B- som pojklag. Vi förutsätter att lagen fanns! Man beslöt måla "omklädningsrummet med röd oljefärg samt vita knutar."

Man tyckte 1960 att det var tid att höja medlemssavgiften till 5 kr för herr och 3 kr för dam medan barnen slapp undan med 2 kr. Bordtennisspelarna skulle till vaktmästaren (Bygdegårdens) erlägga 1 kr och skulle detta inte räcka skulle föreningen klara av resten. Träning tisdagar och torsdagar 18:30 - 21:30. På årsmötet 1961 antogs Ingvar Videberg till tränare för både A- och B-laget mot ett arvode av 15 kr per kväll och till att hämta honom i Trensrum "antogs Rune Karlsson till ett pris av 1:50 per mil". Efter 10 år som ordförande tackade Gunnar Karlsson för de gångna åren och Ivar Johansson tackade Gunnar K för det arbete han lagt ner och utbringade så ett fyrfaldigt leve för honom.

Ny ordförande blev Gustav Karlsson. Men Gunnar K:s "frihet" blev inte långvarig. På årsmötet 1962 valdes han till vise ordförande! Dessutom har man en känsla av att han under året som gått inte varit helt befriad från arbetet i föreningen. På samma möte beslöts inreda omklädningsrummet med "råspon och plattor" och nya bänkar. Styrelsen fick i uppdrag utreda frågan om eldstad i utrymme na. (Fråga: hur såg omklädningsrummen (och byggnaderna) ut dessförinnan?)

Sättet att lösa träningsfrågan enligt beslutet på årsmötet 1961 slog tydligen inte så väl ut. På årsmötet 1962 fick nämligen lagledningen uppdraget att ordna träningen och om en tränare kunde ordnas skulle medlemmar som hade bil hämta honom mot en ersättning av 10 kr per gång. (Då fick man mer än en liter bensin för en tia!). Vidare beslöts att föreningen skulle stå för inköp av fotbollsskor och att korvförsäljningen under träningen (!) skulle ordnas av Lars-Göran Johansson. Intressant fråga: Hur många korvar gick åt under en träningskväll? Men framför allt: hur gick träningen till? Hör av er, ni som var med! (Kanske som i Sibbans bild på nästa sida / red).

Efter träningen skulle man inte bara äta korv. Styrelsen fick nämligen i uppdrag att ordna dusch i tvättrummet. Fin anserna var tydligen under kontroll. Vid matchresor skulle nämligen taxi anlitas.

Forts. MIF

På årsmötet 1963 fick styrelsen i uppdrag att skaffa virke till målställningar och materialbod. Korvförsäljningen under träningen gick tydligen så bra att nu fick två korvförsäljare utses, Arne Håkansson och Gunnar Nilsson. Vidare valdes en lotterisektion och sedan avslutades mötet med att "kaffe draks under bästa stämning".

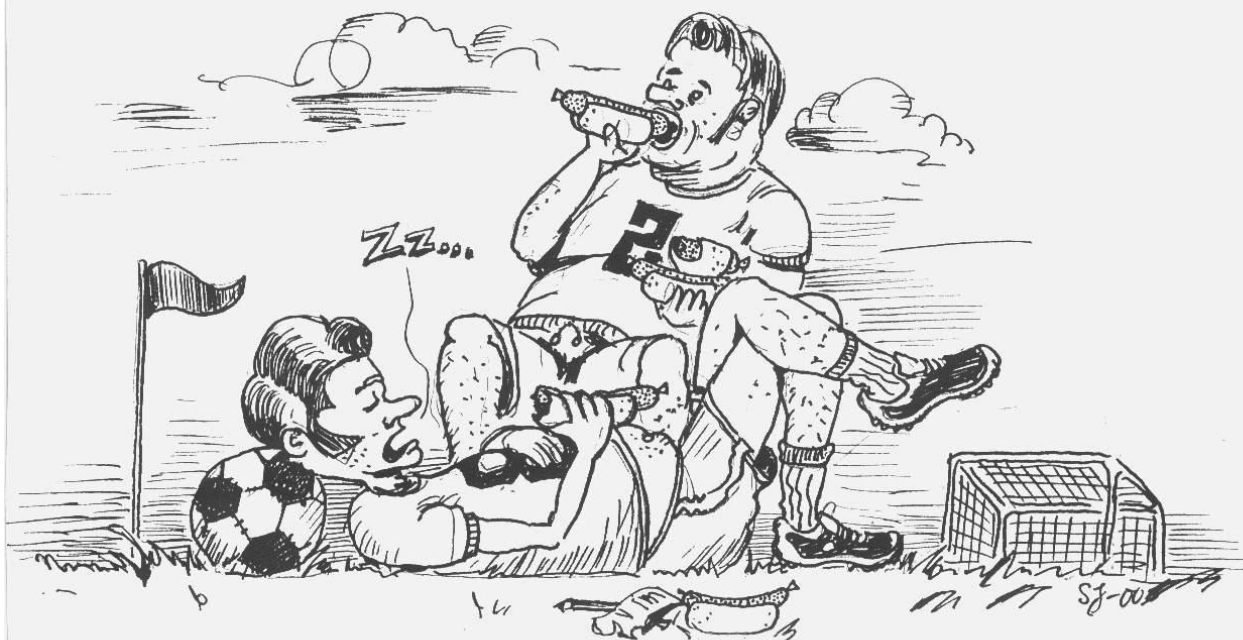
Gustav Karlsson avgick som ordförande 1964 och efterträddes av Åke Gunnarsson. Åke förtjänar egentligen en särskild avhandling! Östers IF har sin Stig Svensson, IFK Norrköping sin Nalle Halldén och Malmö FF sin Eric Persson. Men vem av dessa kan mäta sig med Åke, när det är fråga om vem som betytt mest för sin förening, när det gäller "helhetsnyttan"?

Redan 1951 (ej fyllda 17 år!) blev han revisor, en syssla som han förresten återupptog 1996 och alltjämt innehar. Från 1951 har till i dag Åke nästan oavbrutet varit engagerad inom föreningen, ett uppehåll gjordes år 1955. Varför? Åke gjorde vämplikten! Jag är emellertid övertygad om att när han hade permission var han hemma och "hjälppte till"! Utan tvekan är han föreningens allt i allo: Mr MIF.

Även detta årsmöte avslutades med "kaffe under bästa stämning", så man börjar undra vad detta egentligen innebar!

Punkt för denna gång. Men fortfarande saknas uppgifter om det dagliga livet i föreningen. Så hör av er, ni som var med på den tiden.

Sune K

Konstrundan

Årets konsthändelse i kommunen Tingsryds Konst- och Hembygdsrunda går i år av stapeln lörd och sönd 2-3 september.

I år är det bara 2 "stationer" i bygden. Närliggande är dock en veteranbils- och mopedutställning i Törnamåla. I Hunnamåla visar Elisabeth Ostendorf akvareller och teckningar.

I gjuteriet visar jag pappas och mina skulpturer. Dessutom ställer Sebastian ut måleri, grafik och teckningar. Bl a några originalteckningar från Mieninfo.

Kl 14 båda dagarna demonstreras gjutning.

Rundan har som ett par år tidigare utvidgats till en Kulturfestival under ca 2 månader.

Mitt bidrag för utom rundan blir en utställning 7-8 oktober med Anita Brusewitz – Hansson från Solna som visar skulpturer. Anita som för övrigt är syster till Gunnar Brusewitz som vi äldre minns från naturprogram i tv där han tecknade och målade fåglar.

Björn

Mycket fotboll

Det blev mycket fotboll i detta nummer men också en hel del historia. Vi avslutar nämligen Marie Gunnarssons ex-arbete om bygden. Historien om Klasagubben känner vi igen från Boels dito. Liknande historier från 2 oberoende källor måste rimligvis betyda att dom är sanna och att "Gubben" alltså finns.

Och glöm inte Sunes uppmaning om fotbollshistorier mellan årsmöterna. Förhoppningsvis kan vi få Sune att skriva ner dom. En kommer i alla fall här intill:

På sommarens pojklagsträningar i mitten på 60-talet var inte alla så engagerade i själva träningen utan hängde hos tjejerna på läktaren i stället. Några i bygden förfasade sig över detta men en annan, känd för att ha många barn, uttryckte det så här: "Ja ja men det är väl träning det också!".

Lånepärm

Eivor håller på att sammanställa en pärm med samtliga nummer av Mieninfo samlade. Den blir väl klar om någon månad.

Du som är nyinflyttad eller kanske du som vill friska upp minnet av vad som hänt de senaste åren kontakta Eivor Lindstrand på 0459-851 22.

Och glöm inte att skicka in material till redaktionen. Förutom Sunes, Maries och Sebastians bidrag hade det varit ett ganska tunt nummer. Kanske en titt även i Bygdegårdsföreningens gamla protokoll skulle vara intressant. Vem vill? Kanske något för våra unga duktiga tjejer?

Red

Här fortsätter Marie Gunnarssons arbete
från förra nummret illustrerat av Sebastian Jäderås

HALMLASSET

Under 1600-talet vittnar bönder runt sjön hur en främmande bonde kom körande över sjön med ett halmlass. Vintern hade varit kall och isen bar på alla sjöar. Han kände inte till den farliga virveln, utan körde ut med sitt halmlass på sjön. Där ute brast isen under honom, oxarna och hela lasset drogs ner i djupet. Man trodde inte man skulle få se de igen. Men när våren kom fann man både honom, oxarna och halmlasset vid skären i öppna havet utanför Mörrum. Helskinnade sägs det.

DEN FARLIGA ISEN

På vintern är isarna osäkra och opålitliga. Isen lägger sig sent och går upp tidigt. Skulle det vara så att man med flyg åker över det området där Mien ligger så ser man ett stort svart hål. Just nordost om Ramsö fryser det nästan aldrig till. Men alla andra sjöar i området kan vara frusna.

Ett bra riktmärke är just Mien på vintern. Skulle det vara så att det snöar t ex. 20 cm, och Mien inte är isbelagd, så vet man att snön sällan ligger kvar, utan töar bort inom ett par dagar. Men skulle det däremot vara is på sjön och det skulle snöa 20 cm, så vet man att nu är vintern här för att stanna.

När isen ligger tjock på sjön så kan man få se ett märkligt fenomen. Rätt vad det är så kan det smälla till som ett kanonskott, och så går det en råk tvärs över hela sjön. Det går fort. Råken skrider fram med ett snälltågs hastighet. Isblock kastas upp ett tiotal meter i luften och kan vara flera kvadratmeter stora. En del ställs på ända. Råken kan bli flera meter bred. Kalla vinterkvällar kan man höra hur det "tjongar" i isen på flera kilometers håll.

SÄGNER

SAGAN OM KLASAGUBBEN

Det var en gång för länge sedan, när trollen ännu levde i skogarna kring Mien. I Midingstorp bodde en bonde som hette Sven. Han var väldigt välbärgad. Folk i trakten undrade hur just han hade blivit så rik. Från oss tar "Den Gamle" på Klasahall både fisken och grödan när han är på det humöret. Inte får vi något över att köpa silverskedar för. Men varje gång Sven hade ett ärende till Karlshamn för att sälja sina braxar och abborrar så hade han ärende till silversmeden. Frågade folk honom just om detta så sa han inget. Han bara hånlog.

Någon gång hände det att "Den Gamle" slumrade till i sin grotta, vid dessa tillfällen blev fiskelyckan även god för de andra bönderna. Så stora braxar som det fanns i Mien fanns ingen annan stans. Runt Klasahall var dom så stora och så många att båtarna fastnade i stimmen. Just runt Klasahall hade "Den Gamle" sina fiskevatten och här var det sällan någon annan som hade fiskelycka. Det var bara Sven i Midingstorp som hade fiskelycka här. Om folk bara lämnade "Den Gamles" fiskevatten ifred, så hände det de inget ont. Men ibland kunde det hända att man fick bevittna hans vredesmod.

En bonde satt en gång och metade utanför Klasahall. Ett häftigt slagregn drev honom att söka skydd i hallens skrevor. Till sin stora förvåning såg han att skrevan vidgade sig i stora vida salar och kamrar. Nyfiken i hopp om att finna en stor skatt, letade han sig vidare in i berget. Han kom in i en stor sal, och där fick han se en hiskelig gubbe sitta vid kortändan av ett stenbord med det ofantliga huvudet vilande i sina händer. Gubben kraxade med hes röst: -Vad gör du i mina salar? -Jag sökte bara skydd för slagregnet, sa bonden och skakade av rädsla. -Jag råder dig att skynda dig härifrån, skrek gubben och hytte med näven. Min son är på väg hem och finner han dig här så slipper du aldrig undan med livet i behåll. Bonden sprang skräckslagen ut ur berget och hoppade i båten och rodde bort från Klasahall. Från berget hördes ett väldigt dån och han såg tydligt att stora stenar kastades efter honom. Troligtvis var det sonen som just kommit hem och rasade ut sin vrede över den ovälkomna gästen. I och med detta så ligger Måsöarna kvar som ett minne av de kastade stenarna.

För det mesta ville "Den Gamle" vara ensam på Klasahall. Men ibland tröttnade han på ensamheten. Då försökte han locka till sig människor med hjälp av ljudet från ett skrikande barn. I tron att det fanns ett barn i nöd på Klasahall, så skulle folk i trakten försöka undsätta det skrikande barnet. Men detta skulle man bara slå dövörat till. För det var just detta han ville. Locka till sig människor. För hade man väl kommit ut till Klasahall så var det näst intill omöjligt att komma därifrån med livet i behåll.

Många undrade just hur Sven i Midingstorp hade blivit en sån vän med Klasagubben. Det sas att Svens hustru bryggde öl i väldiga mängder. Så mycket öl drack man inte i Svens hus även om man hade mycket tjänstefolk. Någon räknade ut att minst sju skäppor gick åt utöver det huset drack. Troligtvis var det så att Sven fick betala sin goda fiskelycka med gott öl till "Klasagubben".

Detta hände för länge sedan och ingen har sett "Den Gamle"(Klasagubben) på många år. Men man gör sig inte ärende i onödan till Klasahall, och inte letar man frivilligt ibland hans salar ute på klippön. Nog är det bäst att låta den Gamle Klasagubben sova i lugn och ro där ute på ön. Men vist kan det hända att han säger till ifall han blir störd än idag, som just den gången en ung man ville utforska klippön.

Just denna dagen var det vackert väder och en klarblå himmel. Han lånade en roddbåt som låg förtöjd vid stranden, av en bonde. Han puttade ut båten och hoppade i. Vattnet låg blank som en spegel. Det fanns inte ett moln på himlen. I samma ögonblick som båten stötte emot Klasahall hördes en väldig åskknall från den klarblåa himlen. Förståsigpåare kan säkert förklara en åskknall från en klarblå himmel, men varför spekulera om detta nu. Nog var det "den gamle" som varnade besökaren för att leta efter hans gömställe, och den stora skatten. Så den unge mannen rodde med andan i halsen tillbaka till fastlandet.

Det var en tidig morgon på 1800-talet och ett följe var på väg till Almunstryds marknad. För att vägen skulle bli kortare så tog man stigen som gick förbi Klasahall. Gångstigen följer här stranden och ut till klippön är det ca. 100 meter. När de tittade ut mot ön fick de se en rökpelare stiga upp ur berget.

-Det är väl någon som har gått iland på ön och gjort upp en eld där, invände någon.

-Vem skulle en tidig aprilmorgon i mörkret tagit sig ut och upp på den otillgängliga klippan oskyddad från väder och vind sa någon annan.

Efter en stunds tystlåten diskussion blev vi helt säkra på att det var Klasagubbens morgonbrasa vi sett. Med tanke på den otäcka och argsinta Klasagubben så skyndade vi vidare längs med stranden.

En gång när en bonde från Midingstorp var ute och fiskade fick han en stor brax (7 kg) i sin fångst, med en skälla runt halsen. Glad över sin stora fisk för han hem. Sent på kvällen hördes ett förfärligt gnyende utifrån gårdsplanen. Bonden gick ut och undrade.

-Vem där?

En grov stämma svarade då.

-Släpp min skälleko, som du tog idag, medan jag var borta.

Bonden gick in i huset och slog igen dörren efter sig och sa:

-Du behöver väl inte ha så bråttom. Jag behöver också ha en skälleko. När bonden gått till sängs så tystnade det ute på gårdsplanen. Följande morgon tog bondens hustru den stora braxen, rensade den och saltade in den. Därefter gick hon upp på loftet för att hänga den på tork ibland alla de andra fiskarna. Hon tänkte gömma den till julafton eftersom den var en riktig raritet.

När hon skulle hämta den lagom till jul så hänge det bara ben där på loftet.

Just detta skyllde hon på Klasagubben.

-Gud förbanne dig som åt upp min goda julfisk, skrek hon ut över sjön. Allt oförklarligt tillskrev man Klasagubben.

Klasagubben trodde man egentligen var ett troll som tagit en gammal gubbes gestalt.

BYGDENS HISTORIA

Namnet Midingsbygden omfattar delar av både Tingsås och Urshults socknar. I Tingsås socken är det Gäddeviksås, Källehult, Grönadal, Kornalycke och Långasjömåla. I Urshults socken är det Midingsbråte, Midingstorp, Gröntebo och Hunnamåla.

Gäddeviksås by låg vid Gäddeviken fram till 1350 då den utplånades helt av digerdöden. De flesta byarna ligger en bit in i landet. I och med sänkningen av sjön så försvann en mängd småsjöar i området som idag är igenväxta.

Under stenåldern var det livlig trafik på Mien. Ryoliten var en åtråvärd vara för stenyxor, man kom från alla håll för att få en sådan yxa. Verksamheten torde ha legat någonstans mellan Gäddeviken och Gäddeviksås Bygdegård. I och med detta torde det vara Sveriges första industriområde!

Bygden har alltid haft en stor genomströmning på vägen Växjö-Karlshamn (Bodekull). Vägen byggdes på 1600-talet och var den verkliga pulsådern i 300 år. I Karl XI:s krigsorganisation är den första klassens trupptransportled.

Den 3 kilometer långa vägen mellan Midingsbråte-Kompersmåla byggdes på initiativ av Huseby och Ålshult som ville ha sina brukstransporter från järnbruken till Karlshamn. Trafiken genom Midingsbygden har under tidernas lopp varit mycket intensiv, särskilt under perioden 1730-1870. Man frågar sig om inte landsvägen mellan Växjö- Karlshamn var den tidens mest trafikerade väg i landet.

Det var ett komplicerat liv att bo i ett gränsland. Det var antingen krig eller fred. Det gällde alltid att vara på sin vakt. Många slag utkämpades mot danskarna vid ett pass nere vid Hakefors, Starkeklev, 1710. Just här ställde man till med många brötar.

Även i fredstid var det ett oroligt område att bo på. De fredlösa höll till långt in i de oändliga utmarkerna och förorsakade den bofasta befolkningen stora bekymmer såsom, överfall, rån, stöld m.m. Förrymda knektar, tjuvar, mördare m fl. gömde sig här i gränstrakterna där de var någorlunda säkra. Där kunde dom smita från det ena landet över till det andra om de var eftersökta. Ute i vildmarken byggde de ett slags kojor med eldstad som de bodde i. Således levde man i ständig skräck i Midingsbygden. Man försökte hålla sig väl med de fredlösa för att slippa bli mördade eller få sin gård nedbränd. Man gick alltid beväpnad. Kniven bar man alltid på sig. Bössan eller yxan hade man alltid inom räckhåll. Det kunde gå hett till på gästbud och fester. På ett bröllop i Midingsbråte (1616) knivskar en gäst sin egen far. I ånger stack han sig i hjärtat. Den som på den tiden tog sitt eget liv fick inte bli omhändertagen av hederligt folk, utan det var skarprättarens uppgift att göra sig av med liket. Oftast skulle liket föras ut i skogen och brännas på bål.

Det hade sina sidor när trupperna härjade i bygden. De tog allt som kom i dess väg. Likaså fienden brände och skövade allt som kom i dess väg. Då gällde det för ortsbefolkningen att rymma till skogs för att rädda livhanken.

En februaridag 1658 var en stor dag för folket i Midingsbygden. Roskildefreden innebar stora förändringar. Blekinge blev svenskt och därmed upphörde de ständiga gränsstriderna. Man fick nu fina genomfartsleder till centralorten (Bodekull). Man kunde nu börja utnyttja de rika skogstillgångarna och därmed började Midingsbygdens storhetstid som skulle vara i över 200 år.

Det var järnvägen som satte stopp för vidare utveckling i området. Järnvägarna låg för långt ifrån, och trafiken började söka sig nya vägar. Bygden blev isolerad.

Sommaren 1678, i det svensk-danska kriget, tog de svenska trupperna hela höskörden på en genommarsch i Midingsbygden. Höet var bondens dyrbaraste tillgång. Om man inte hade något hö för vintern så fick man slakta alla sina djur. Djuren var det enda bonden hade att leva på. Vid denna tiden fanns det inga självägande bönder och dessutom var de fattiga. Man undrade ibland hur de vågade bo i detta oroliga gränsland.

Det är bara 125 år sedan rövarbanden försvann från trakten. I mitten på 1850-talet fanns det ett fruktat rövarband i bygdens sydvästra del som inriktade sig på att stjäla silver både i kyrkor och hos enskilda. Natten den 15-16 september 1852 var det inbrott i Urshults kyrka. Brottsligheten var organiserad. En del bönder gav de en fristad och sedan hjälpte de även till med att avyttra stöldgodset. Man kan säga att dessa bönder var dåtidens hälare.

En bonde t ex. fraktade stöldgodset till Karlskrona och där smältes det ner. Byggnaden där rövarena gömde sig kan man se än i dag i Gröntebo. Den är belägen bredvid Lunksjön. Huset ligger på ett öppet fält bredvid en skogsdunge. Läget var bra, kom det någon objuden så var det bara att smita ut bakvägen, in i skogsdungen, ner till sjön där en roddbåt alltid låg och väntade. På några minuter var rövarbandet som uppslukade av jorden. För de inblandade var detta gömställe en bra lösning. Då slapp de att hysa rövarbandet på sina egna gårdar.

Så småningom fick man fast förövarna. Den var på vintern när det var spårsnö. Efter strafftidens slut var det en av förövarna som tillfrågades om han aldrig varit rädd när de nattetid härjat i kyrkorna. Då svarade den tilltalade:

-Jo, en gång sa han. När han krupit in genom ett fönster och inte kom ut igen. I koret stod en likkista som han ställde på högkant, men den tog överbalans. Locket gick upp och ut flög liket, rakt i famnen på honom. Han tappade balansen och ramlade baklänges med liket över sig.

När man åker i bygden kanske man förundrar sig över att det finns så många stora gårdshus (mangårdsbyggnader). Just detta var ett bevis på att välståndet var gott. Husen visar en viss status. Hela bygden deltog i en intensiv skogsavverkning under 1780-talet. På detta tycks man ha tjänat pengar. Detta fick bönderna i Källehult inte dra nytta av. De var ännu arrendatorer under kronan. Därför är det mer sällsynt med de stora husen i det området. Även torparna hade det bra, de bidrog med livsmedel till engelska flottan vid Hanö 1810-13. Det var dyrtider så de fick bra betalt för det man hade att sälja. Det var frågan om smyghandel som pågick nattetid. Sverige var ju i krig med England. 1916 fick Midingsbråte se elljuset. Det var fyra gårdar som fick se ström först. De gårdarna som kunde fick avvara allt i kopparväg de kunde. Det var under krigstiden och det var ont om alla råvaror. Av de kopparsaker som man fick in gjorde man elledningar. Mannen som skötte turbinen (strömmen slogs på kl. 6⁰⁰ och stängdes av kl. 22⁰⁰) blev alltid bjuden på alla kalas. För blev han inte bjuden så stängde han av turbinen kl. 21⁰⁰ bara för att han ville hämnas för att han inte fick gå på kalaset i byn. Det fanns ännu en fördel med att ha honom som gäst. Det var att ingen annan kunde sköta turbinen så man hade ström ända tills han gick hem för natten.

TÅKNEN

Mien är en farlig sjö både vinter som sommar. På sommaren är den blåsig och oberäknelig. På mindre än en halvtimme kan den lugna vattenytan förvandlades till ett stormande hav. Vid en viss väderlekstyp uppstår det en mycket tjock dimma, som i gamla tider benämndes med namnet "Tåkne". Man brukar få uppleva den 2-3 gånger per år. Den är lik den "tjocka" som man ibland får uppleva i skärgårdarna runt om i Sverige.

SAMMANFATTNING

Midingsbygden har under lång historia stått i rampljuset i två olika epoker. Dels under stenåldern och dels under 1700-1800 talet. Uppsvinget präglades av genomfartstrafik och av naturtillgångar. Under stenåldern var det ryoliten som var eftertraktad till stenyxor. 3000 år senare så var det exploatering av de rika skogstillgångarna. Mycket i trakten är säreget. Det är inte bara Mien som är unik, utan det är andra företeelser också. All ursprungsbebyggelse kring sjön har legat nära vattnet, det är just detta som arkeologerna är intresserade av. Flottning av timmer ägde redan rum runt 1680. Forskare anser att detta är ovanligt så tidigt. Med hänsyn till alla omständigheterna är det väl märkligt att denna säregna, natursköna och vackra bygd, som har något av sagans skimmer över sig, har blivit så lite uppmärksammas av forskare och massmedia.

Marie Gunmarsson

Händer runt Mien

September:

- Lörd 2/9 10:00-18:00 Tingsryds Konst och Hembygdsrunda
 Sönd 3/9 10:00-18:00 Elisabeth Ostendorf i Hunnamåla. Akvarell och teckning.
 Björn och Sebastian Jäderås gjuteriet i Gäddeviksås. Skulptur, grafik och måleri.
 Kartor finns på biblioteken eller hos Björn Jäderås 0459-851 43
- Sönd 24/9 10:00-10:30 Tipsrunda. Start och mål vid idrottsplatsen. Kaffeservering, lotteri och dragning av månadslotteriet.
 Kontaktperson: Ros-Marie Gunnarsson tel 0459-85008

Oktober:

- Lörd 7/10 14:00-18:00 Utställning i gjuteriet i Gäddeviksås.
 Sönd 8/10 12:00-16:00 Anita Brusewitz-Hansson visar skulptur i olika material.
 Ev demonstration av gjutning kl 14 en av dagarna.
 Kontaktperson: Björn Jäderås 0459-851 43
- Sönd 29/10 10:00-10:30 Tipsrunda. Start och mål vid idrottsplatsen. Kaffeservering, lotteri och dragning av månadslotteriet.
 Kontaktperson: Ros-Marie Gunnarsson tel 0459-85008

November:

- Onsd 1/11 Manusstopp Mieninfo nr 4/00. Aktiviteter i december 2000 samt januari och februari 2001.
Glöm ej att skicka in material. Vad som hänt och kommer att hända. Skriver du på dator: skicka på diskett eller e-post.
- Lörd 11/11 18:30 Sikfest i Bygdegården i Gäddeviksås
 Dans till Pejers orkester.
 Frågor och anmälan till Tord J. 0459-851 46

December:

- Fred 8/12 19:00-21:00 Utställning i gjuteriet: Paret Jarz visar färggrafik & måleri.
 ca 20:00 Eldslukning Mr Bentone.
 Lörd 9/12 12:00-15:00 Utställningen fortsätter.

Till sist: Gökotta

Den 17:e juni firades gökotta vid badplatsen i Midingsbråte. Sedan några år tillbaka har en gammal sed tagits upp och mellan 30 och 40 av byns innevånare samlades en lördagsmorgon för att under gemytliga former äta frukost tillsammans.

Ingalill, Katarina och Kristina ordnade tipsrunda för små och stora. Vädret har alltid varit fint även om badtemperaturen detta år inte precis inbjöd till bad. / Eivor L.

PS Göken hördes ej av. DS